

פרוטוקול מפגש חוג המתרגמים

יום שישי 26.11.2021, בשעה 10:00 בזום

לפגישה היו שני חלקים עיקריים:

חלק ראשון – עדכונים כלליים ועבודת "מכתוב"

חלק שני: רשמים ותובנות מסדנת התרגום הראשונה של "מכתוב" במשכנות שאננים

עדכונים כלליים על פעילות "מכתוב":

את המפגש פתח יהודה שנהב, שבירך את המשתתפים. יהודה דיבר על השפעת התקופה בשנה וחצי האחרונות בעקבות הקורונה, ועל השלכותיה גם על הפעילות של "מכתוב" לנוכח נפילת המימון שהיה מובטח לספרי "מכתוב". יהודה עדכן שמכון ון ליר עדיין עומד בהסכם שלו, ובזמן מחפשים מאצינג. עם זאת, יש ל"מכתוב" אפשרות לעבוד על הוצאה לאור של עשרה ספרים לפחות בשנתיים הקרובות, שכן אלה ספרים שכבר נמצאים בעבודה, ודי רבים מהם מוכנים להדפסה, כך שהעבודה לא תיפסק למרות המצב התקציבי.

תוכנית המנויים: איאד ברגותי, עורך המשנה והאחראי לספרות הערבית, דיבר על תוכנית המנויים, ועל כך שזו אחת היוזמות החשובות של "מכתוב" כדי להשיג שתי מטרות – המטרה האחת, בניית קהילה ל"מכתוב", רשת חברתית ותרבותית. הוא עדכן כי היום יש בתוכנית כ-300 מנויים, והיעד עד יוני הבא (שנה לתוכנית המנויים) הוא 1,000 מנויים. מדובר בהישג תרבותי עצום. המטרה השנייה היא מקור הכנסה כספית. בלקסיקון של תעשיית הדפוס מדובר גם במנגנון הפצה אפקטיבי. מבחינה ארגונית יכולנו לעמוד בזה גם משום שאנחנו בתוך מכון ון ליר שיש לו את הבסיס המתאים, וגם בזכות ריכוז הפעילות על ידי רכזת המערכת חנאן. אחד ההישגים של תוכנית המנויים הוא שבזכותה קיבלנו חשיפה תקשורתית רבה ברדיו ובתקשורת הכתובה, ובדרך זו אנחנו מעבירים את הערכים של חברה משותפת, דיאלוג, התנגדות תרבותית למצב הקיים ואף שיתוף פעולה עם מאות קוראים.

יוני מנדל דיבר על הספרים שיצאו לאור השנה, בירך את העושים במלאכה ונתן סקירה של הספרים שעומדים לצאת לאור ועדכונים נוספים.

סיפור עכאא'י, מאת איאד ברגותי – תרגום ברוריה הורביץ ויהודה שנהב-שהרבני, עריכת תרגום כפאח עבד אלחלים, עריכת ספרות דפנה רוזנבלט, ועריכת לשונית אמירה נבו-בנימיני שערכה לשונית את כל ספרי "מכתוב".

הסוררת, מאת אנעאם כצ'אצ'י – תרגום וכתובת אחרית דבר יותם בנשלום. עריכת תרגום דימה דראושה, עריכת ספרות רותם רז.

הולכת כמו נעמי קמפבל, קובץ סיפורים קצרים וקצרצרים מאת מחמוד שקייר, סופר פלסטיני מג'בל אלמוכבר – תרגום יהודה שנהב-שהרבני, עריכת תרגום לואי ותד, ועריכת ספרות תמי ישראלי.

הספרים שעומדים לצאת לאור:

מנהל בית הספר, מאת ג'לאל אל-י אחמד, שעומד לצאת לאור בימים הקרובים. רומן איראני – תרגום מפרסית אורלי נוי, עריכת תרגום דוד ירושלמי, כתיבת אחרית דבר חגי רם.

עיראקי בפריז, מאת שמואל שמעון – תרגום יהודה שנהב-שהרבני, עריכת תרגום לואי ותד, עריכת ספרות רותם רז.

שפת הסוד, מאת נג'וא ברכאת – תרגום משותף של ברוריה הורביץ וכפאח עבד אלחלים.

אחרון המלאכים, מאת פאדל אלעזאוי – תרגום עידן בריר, עריכת תרגום מונא אבו בכר.

הכלוב וסיפורים אחרים, מאת פידא ג'ריס – מתרגמים שותפים מחוג המתרגמים לקחו חלק בתרגום ובעריכת התרגום.

יוני עדכן גם לגבי פרס ספיר, שבכל שנה נבחר בו ספר שיתורגם לערבית, ושבמפעל הפיס בחרו זו השנה השנייה ב"מכתוב" כאחראים לתרגום מעברית לערבית. את הספר **מחר ניסע ללונה פארק** מתרגמת מונא אבו בכר ועורכת התרגום כפאח עבד אלחלים. השנה נבחר הספר של סמי ברדוגו **חמור**, וצוות המתרגמים של "מכתוב" ישקוד על תרגומו.

סדנת התרגום הראשונה של "מכתוב" במשכנות שאננים – תובנות ומחשבות ודיון על תרגום בדיאלוג.

איאד: בתחילת השנה נפגשנו עם אנשי משכנות. הם רצו לבדוק אפשרות של שיתוף פעולה. כידוע, במשכנות מארגנים בדרך כלל פסטיבלים לספרות וגם רזידנסי לאומנים, לסופרים ועוד. הרעיון שלנו היה העצמה של פיתוח פרקטי למודל התרגום של "מכתוב". איך נוכל להתקדם צעד אחד אל תוך המודל מול האתגר של מודל התרגום הניאורקלאסי או בד בבד איתו. חשבנו ליישם את זה על ידי סמינר או סדנה שבהם ישתתפו מתרגמות ומתרגמים בתחילת דרכם, ויש להם יכולות טובות, בסיס חזק וניסיון. כולנו נתאסף במקום אחד, וזה מתאים מאוד לרזידנסי של משכנות.

אין לנו כאן מודל סופי בעל מבנה יציב כסלע. זה דינמי. זה מתפתח ומאפשר לנו להתנסות ולבדוק מה עובד ומה לא, מה אפשרי ומה לא על בסיס המחשבה שלנו. הדבר הראשון היה התנסות במודל הפרקטי ופיתוחו. הדבר השני היה להביא אסופה חדשה של סיפורים פלסטיניים, כמו **בלשון כרותה**. נתנו לזה שם זמני, "בלשון כרותה 2". בחרנו עשרה סיפורים ועשרה מתרגמים והתחלנו בתהליך באופן שיספק לנו תפוקה מדידה. השתמשנו בשני מודלים: הראשון סינכרוני, שבו אנחנו מתרגמים את הטקסט באותו זמן, והשני מודל עוקב שבו התרגום מקודם עם טיוטה מסוימת שלו. המשתתפים במודלים היו מתרגמים, עורכי תרגום, עורכי ספרות וסופרים. הפגישות היו יומיות ואינטנסיביות, ובסוף היום נעשו הערכה, הדרכה ושיתוף בחוויות. כל אחד מהמשתתפים והמשתתפות שיתף במחשבותיו וברגשותיו על יום העבודה. החלטנו שבעתיד נפתח את התהליך עם מתרגמים בעלי ניסיון רב יותר ובוגרים יותר.

עם משכנות נבנה קשר חזק מאוד. הם חוו מי אנחנו בתור "מכתוב" ואת אופן הפעילות שלנו. נבנה כאן משהו חדש, ואנחנו יודעים שזו דרך טובה ומתאימה ל"מכתוב": להיפגש, לדון ולצאת עם מסקנות והצעות. זה היה אקט מאוד "מכתוביסטי".

מונא אבו בכר. רשמים ותובנות בעקבות הסדנה.

מבחינתי, המתרגם בדרך כלל מרגיש בעלות על הטקסט, אך הניסיון ברזידנסי והתרגום בדיאלוג – אם זה עם הסופר, עורך התרגום ועוד – שינה את הגישה או ההרגשה האלה. התרגום הפך לפעולה משותפת של גורמים רבים. בהתחלה היה מוזר לתרגם ביחד. היה מוזר עוד יותר כשאני והמתרגמת השנייה (גלי) קראנו כל אחת את הטקסט בבית, והבנו כל אחת סיפור אחר לגמרי, ובשיחה עם הסופרת התקבל פירוש שלישי. קבלת ההחלטות בתרגום המשותף איננה קלה. כאשר התרגום יחידני, אתה קובע את הפרשנות שלך. בסדנה הגעתי לתובנה שצריך לשים את האגו בצד, וצריך לקחת את הנתונים והזמן.

מבחינת רמת הטקסט ואי-היצמדות למקור – האם אפשר לא לתרגם משפטים או להכניס פרשנות אישית? מה המרווח שלי כמתרגמת בפירוש הטקסט? אם, למשל, מדובר בט"ו בשבט, האם אני מתרגמת את זה *عيد غرس الأشجار* או משהו אחר הקשור בעברית?

השיח עם הסופרת או הסופר נותן כיוון כלשהו. המתרגם יכול לא לשתף בהתלבטויות, להחליט ולהמשיך הלאה. אבל אני חושבת שמבחינה אתית, צריך לשתף.

צריך להגיש טקסט שהוא Piece of art. צריך ליהנות ממנו בקריאה. יש לך אחריות לקשט את הטקסט כך שהוא יעורר עניין.

כשיש דיאלוג בין כל כך הרבה אנשים, בסופו של דבר מגיעים לנוסח סופי של טקסט, לתרגום. רק ב"מכתוב" ראיתי שניתן קרדיט לכל כך הרבה אנשים שעבדו על תרגום הטקסט, וזה הופך ליצירת אומנות משותפת, כל אחד מביא את המחשבות שלו. כך הקורא מקבל חבילה של יצירה ספרותית. אם אני קוראת את הטקסט בערבית ואחר כך בעברית, לפעמים התרגום יותר יפה מהמקור.

גלי עגנון: מודה לכולם על ההזדמנות שניתנה לי להשתתף בסדנה. בנוגע לעבודה המשותפת, עבדתי עם שני אנשים, והחוויה שלי השתנתה מהאחד לאחר. כשמכניסים עוד משהו נוסף על הטקסט והסופר, נוצרת גם הדינמיקה של שני אנשים ושתי פרסונות. בדרך כלל אני כותבת ברצף, אבל המפגש היה מאתגר והכריח אותי לשנות את צורת העבודה שלי. להתעכב, לחשוב, להתמודד עם הדילמה של ויתורים ואי-ויתורים. עם זאת, יצא כאן תרגום הרבה יותר מעניין. גם השיתוף של עורכת ספרות הביא את העבודה למקום אחר לגמרי. אמנם זה איטי מאוד לעבוד ככה, אבל בזכות זה התרגום הרבה יותר מעמיק. אני גם מציעה שנעשה מפגש של תרגום ספרותי להבדיל מתרגום טקסטים, ונזמין למפגשי הדיאלוג עוד אנשים שיוכלו לתרום מהידע שלהם. כלומר, התייחסות לתרגום כעבודה משותפת ולא יחידנית.

לואי ותד: מודה על ההזדמנות, וההזמנה ועל חוויה מדהימה שלמדתי ממנה המון. נטלתי חלק בשתי קבוצות. אחת עבודה בתרגום ראשוני על הסיפור של רבעי אלמדהון – غراب رمادي أحرق. עורב אפור אביל! בקבוצה השנייה עבדתי עם מתרגם ועורכת ספרות, שכל אחד מהם בא מרקע אחר לגמרי, מתחום אחר לגמרי.

לכל קבוצה היה אופי עבודה שונה מאוד, למרות ששתיהן עבדו בתרגום עוקב. בקבוצה הראשונה עבדו דניאל ואלמוג. דניאל אמנם תרגם את הטקסט, אבל עם העריכה הבחנתי שגם דניאל וגם אלמוג הרגישו שזה טקסט משותף, וכולנו התייחסנו לתרגום בעיקר כחוויה משותפת, כטקסט משותף.

לקבוצה השנייה היה אופי שונה לגמרי. עבדתי עם יוני ודפנה על סיפור שאני תרגמתי, ובהמשך הצטרפו עאידה וראויה. מה שייחד את הקבוצה הוא שאנשים הצטרפו, וזו הייתה קבוצה דינמית. עורכת הספרות לא ידעה ערבית, והנוכחות שלה אפשרה עוד משהו, עוד זווית. הייתה גם ההתלבטות לגבי תרגום שמות מקומות, ערים ואזורים, כמו מחנה דהישה או מוחיים דהישה, אריחא או יריחו. אם צריך להסביר או לא. החלטנו להשאיר את אריחא. וזו בחירה שמשנה את משמעות הטקסט.

דניאל: הסדנה פתחה המון ערוצים גם בהוראה שלי, וזו הייתה חוויה מעצבת. בקורס שאני מעביר לסטודנטים שלי על ספרות ותרגום אי אפשר לעסוק בספרות לאומית רק מנקודת המבט הזאת. זה מאוד עזר לי גם מבחינת החשיבה על קריאת ספרות בכלל.

כקבוצת מתרגמים של שלושה אנשים לפחות, באנו להרכיב תרגום של טקסט. זו כבר לא עבודה שלי בלבד, ישבנו ודיברנו ובנינו טקסט לשלושה אנשים. למשל בטקסט של غراب رمادي أحرق, כשהרכבנו את הסיפור יחד ופיתחנו את זה, נוספו ממדים לסיפור וזה היה מדהים.

התרגום עם איאד ברגותי (כסופר) יצר סיפור קצר מלא עסיסיות ושימוש בלשון, ומאוד כיפי. כפי שמונא אמרה, זה חשוב מאוד שהתרגום ישמור על ההנאה, להעביר אותה לקורא.

בהתחלה נראה לי שהתהליך לא עובד טוב, ופתאום ראיתי שזה מסתדר, ושיש פתרונות לדברים שלא חשבתי עליהם. למשל, המילה الشلقة, לא ידעתי מה לעשות איתה. זה גרם לי לחשוב לאיזו בחורה מתכוונים כשאומרים الشلقة. זה אמנם משהו שאולי לא נעים בעברית, אבל זה יעביר את המשמעות מערבית.

יהודה: הדיאלוג משפיע על התרגום. הרעיון של הדיאלוג הוא שהתרגום משפיע על המקור בתנועה סיבובית, ולא בתנועה חד-צדדית.

לימור מרגולין, שהשתתפה בסדנה במשכנות כצופה מהצד, מספרת את התובנות שלה כאנתרופולוגית:

אני מודה על ההזדמנות ללוות את הקבוצה מבחינה אנתרופולוגית. סיימתי לאחרונה מחקר וראיונות של סיפורי חיים עם יוצרים פלסטינים, שעושים שימוש בעברית ביצירות שלהם. הסדנה כאן הייתה חוויה

המשכית ופותרת ראש מאוד. כמתבוננת מהצד, היה פה משהו בנקודות המבט הרבות והמשותפות של פלסטינים ויהודים בפעולת התרגום. זה היה חזון פוליטי לחיים משותפים.

אני מעריכה את מה שגלי שיתפה. הגעתם לסדנה כדי לבדוק מודלים שונים, בצוותים שבודקים מודלים שונים. מה שאני חוויתי זה שהמציאות שבה נכחו הרבה אנשים באותו מקום היא מאוד דינמית. כניסתן של דמויות ויציאתן היו מאוד בולטות בהרצאה של ד"ר עאידה, שהאירה זווית אחרת לקבוצה. היא עשתה מהפך באשר להתייחסות לתרגום, על מה יש בסיפור הזה. מי הדמויות, איפה הדמות ההיסטורית, איפה זה מבחינה גיאוגרפית, התהליך של אחד ישראלי והשני פלסטיני. שניהם הרוויחו מידע בלי שחשבו על כך לפני פעולת התרגום. כמו שיוני אמר, יש דברים שלא מוצאים בשום מילון, רק כשמדברים עם מישהו שמכיר את התרבות, אפשר להבין. בתוך תהליך התרגום, שכולל אנשים ותפקידים שונים, החוויה הזאת הייתה נוכחת, בין החדל-שוני ובין הדול-שוני.

מהחוויה של צוות תרגום נותרתי עם הרבה סימני שאלה ותהיות, אך גם הקורא רוכש משהו מהחוויה. אני מזמינה אתכם לקרוא באתר "מכתוב" על התהליך שליוויתי. מה קורה בין החדל-שוני ובין הדול-שוני. לסיום, אחרי שצפיתי בכם, ובהכירי את הדרך שבה אנטון שמאס בחר להגדיר את עצמו כמי שתרגם בעצמו את "האופטימיסט" וקרא לזה גרסה בעברית – המהלך צריך להיות פחות תרגום, וצריך להיות גרסה בעברית. זכיתם להשוואה הזאת בזכות.

דברי חברות וחברים בחוג המתרגמים:

ברוריה הורביץ: הדבר האחרון שלימור דיברה עליו חשוב מאוד. יש לי כל החוויות ששמעתי פה מהתחברות לכל מה שאני עושה, והכול נכון. אבל המציאות שונה. למשל, במציאות אני לא יכולה להגיע לסופרים. אני יושבת לבד ומתרגמת. חוויית הקשר עם הסופרים תורמת המון, אבל הם לא מוכנים או לא יכולים לקחת חלק ולהיות בקשר איתנו. לעניין האגו, נכון מאוד שצריך לוותר על האגו. כשאני מתרגמת טקסט, אני עושה המון אבל גם פונה לחברים מהתחום ומתייעצת איתם. לא הייתי בסדנה, אבל יצרתי קשר עם אנשים טובים מהחוג הזה, וזה עזר מאוד.

רחל חלבה: מעניין מאוד ומעורר קנאה להשתתף בסדנה כזו. לימור סיימה את דבריה בכך שאנטון שמאס למעשה יצר גרסה עברית, ולא תרגום. אני חושבת שאנחנו צריכים להיות זהירים מאוד. מה שעשה אנטון שמאס היה באמת גרסה עברית, והוא עשה זאת ביצירתיות רבה. אבל אני בטוחה שזה היה בתיאום עם אמיל חביבי, ולא עבודת תרגום רגילה. אנחנו צריכים להיות צנועים וזהירים, ולא לעשות זאת.

בחוויה של תרגום בלי שום עזרה אני מופתעת עד כמה גוגל עוזר. לפני 30 שנה לא היו לנו כלים כאלה. היום אפשר להגיע למקורות, לתמונות, וליוטיוב. זה מאוד עוזר. אמנם צריך להיזהר מאוד בשימוש בכלי הזה, אבל הוא יוצא מהכלל עד שמגיעים לעבודה משותפת עם מישהו.

איאד: בנוגע לדברים של ברוריה, העבודה על סיפורים קצרים של סופרים פלסטינים באמת מאפשרת לעסוק במודל של "מכתוב" על כל היבטיו. אבל לעתים מדובר בתרגום של ספרים גדולים, שיש קושי לתקשר עם הסופרים או שהם כבר לא בחיים. במקרים כאלה ברור שמודל התרגום שלנו פחות יעיל או יישומי, וכאן אפשר לנצל את יתרון העבודה המשותפת. הסיפורת המקומית מאפשרת לנו ליישם ולפתח את המודל ואת היכולות שלנו כמתרגמים וכעורכים. בה בעת האמון שאנחנו רוכשים, אמון שאנחנו מאוד רגישים אליו ומקפידים עליו, מאפשר ליותר סופרים פלסטינים וערבים להיות בדיאלוג עם "מכתוב".

יוני: אנחנו מנסים למצוא כל דרך לקיים דיאלוג אמיתי. שהתרגום יהיה כמה שפחות יחידני. שיטת העבודה של "מכתוב" מייצרת לסופרים אפשרויות אחרות של דיאלוג.

חני: אנחנו חבורה עם כוח. בשל המצב בשנתיים האחרונות נמנע מאיתנו להיפגש פנים אל פנים, וזה חסר לי מאוד. בראשית הדרך "מכתוב" היו שתיל קטן, ועכשיו נהיינו יער גדול מאוד. אני מרגישה שעצם זה שאנחנו נפגשים ומדברים זה נפלא. בזמן שהקשבתי לחוויות המעניינות של החברים שהשתתפו בסדנה, עלו בי כמה הצעות למפגשים הבאים. אני מאוד מעריכה את המאמצים האדירים של האנשים שעובדים בשטח. רציתי להודות לכם, וממש אשמח שיהיו לנו מפגשים דומים יותר לאלה שהיו לנו בעבר, פיזית או בזום, ושאוכל לתרום בהם מהידע שלי.

אריה: רוצה לדבר על מאמר של ד"ר אימאן יונס על תרגום וספרות דיגיטלית. בימינו כשמדברים על ספרות דיגיטלית, זה לא רק ספר שמופיע באינטרנט, אלא משולבים בכך גם אמצעים טכניים מודרניים. אנחנו נקרא את הסיפור, נריח את הריחות, נראה את הציור, נשמע את המוזיקה וכו'. מה קורה, למשל, כשהסיפור מדבר על אנשים חירשים? האם צריך לתרגם לשפת סימנים בערבית או בעברית? כמו כן, בספרות הדיגיטלית נוסף על העורכים יש גם מתכנתים, יש שפת סימנים ועוד. צריך לדבר על כל אלה.

יותם: מצטרף לדבריה של חנה על הגעגועים לפורום הזה. שמחתי לשמוע על ההצלחה שיש לפורמט הסדנאי ולאדיאולוגיה של "מכתוב". לא מזמן יצא קובץ בשם **חיפה**, ספר של עאידה נצראללה, שכמה מהסיפורים בו תרגמה עופרה בן ג'ברא ואחרים תרגמתי אני. יש לי דברמה לומר בנוגע לסוגיה אם זה תרגום או לא. לדעתי, ההבחנה הזאת לא תמיד עוזרת, מפני שכל מתרגם וכל בעל מלאכה עוסקים בעניין של זה תרגום או לא תרגום, במקום אחד נאמן או במקום אחר לא נאמן. לכן כדאי לרדת ברזולוציה איפה שיקפנו ואיפה לא, איפה בחרנו ואיפה לא.

יהודה לסיכום: מקבל את מה שאמרו חני, יותם ורחל. אנחנו נקיים עוד מפגשים כאלה, נעשה אותם יותר חיים ומחוברים יותר לעולם התרגום. ברוריה צודקת שלא כל ז'אנר יכול להתאים לעבודה בדיאלוג כפי שעשינו במשכנות. ברור שאי אפשר לעבוד בדיאלוג על רומן של 600 עמודים. ספר כזה מתרגמים במודל עוקב וסינכרוני. מישוהו מתרגם, ומישוהו עוקב אחרי זה.

עלתה השאלה אם הטקסט קודם לתרגום או שהתרגום קודם לטקסט. שני הדברים שנעשו הם גם פיצול יחידני, ופיצול של טקסט וקול. יש בעייתיות גדולה בפיצול הזה, וברור שלא כל דבר אנחנו יכולים לעשות בדרך הזאת.

מקבל באופן חיובי את האמירה של יותם בנוגע לאדיאולוגיה של "מכתוב". זה לא מושג גס בעיניי. האדיאולוגיה של "מכתוב" היא שהסופרים הפלסטינים שכותבים במקור נמצאים בפועל בדיאלוג איתנו ואנחנו בדיאלוג איתם. זה חלק מהעניין. לכן המפגש הפלסטיני-יהודי הוא מפגש של דיאלוג. יש בהחלט חיסרון שהקשר עם הסופרים לא אפשרי בכל מצב. אנחנו משתדלים לא לערב או להעמיד את הסופרים והסופרות בפני מצבים שהם לא מתכוונים או לא התכוונו להיות בהם. צריך להביא בחשבון גם את עניין הבידיאס. הסיבה שלקחנו את הסיפורים הייתה הכנה של טקסטים פלסטיניים, והם באמת דבר שנעשה בדיאלוג בכוונה.

ראויה: עברנו תהליך מתמשך וחדש בסדנה במשכנות. למדתי המון ושמחתי להיחשף לדברים חדשים. למשל, כשעסקנו בטקסטים שלא אהבנו, אחרי שקראנו אותם יחד ודנו בהם, ראינו אותם באור אחר. חשבנו בהתחלה איך אפשר לתרגם אותם, אבל כשדנו יחד גם בשיתוף הסופר, זה היטיב מאוד עם התרגום והסיפור. כיום אני מעוניינת מאוד להמשיך לאסוף סיפורים לתרגום, והמון סופרים מעוניינים שנתרגם את הסיפורים שלהם. מקווה מאוד שהפרויקט יתקדם בצעדים גדולים. זו עבודה בהרבה מישורים, ומה שעשו לימור וחנה מורגנשטרן חשוב מאוד לתהליך.

יוני: מודה לכולן/ם על המפגש הנפלא, ומזכיר שוב את תוכנית המנויים. היה מאוד כיף, ונשתדל להיענות לבקשה שלכם ולקיים את המפגש הבא באופן פיזי.